

ληταν νὰ ἐξοντώσῃ χωρίον κείμενον παρὰ τὴν ἄκραν τῆς κοιλάδος. Ὁ ζόφος τῆς νυκτὸς ἐπλήθυνε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀπαισίας ἐκείνης λάμπειας, ἥτις ἐρωτίζει ὁλοκλήρῳ τὸν κήληρον τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἀνεδίδει κινεῖν αὐτὸν ὡς μεγάλην πυρὰν τεσσαράκοντα σταδίων (πέντε λευγῶν) διάμετρον ἔχουσαν.

Ἡ οὐδὲς τῆς Πορτικίας καὶ τῆς Βεζίνης, ἔθεν ἀναΐνουσιν εἰς τὸ Βεζούδιον. ἦτο πλήρης ζένων οἱ μάλλον δὲ ἀτάραχοι ἦσαν οἱ Ἀγγλοὶ. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν στήσαντες σκηναὶς ἀπ' αὐτῆς τῆς ποώτης ἐκρήξεως, κατέλυσαν ἐκεῖ κατὰ τὸν τρομερὸν τοῦτον ὑπόγειον σεισμόν. Ἐκεῖ καὶ τρώγουσι καὶ κοιμῶνται, καὶ μόνον μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκρήξεως σκοπεύουσι νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἀλλὰ καὶ κυρίως ἐπιπτοι, ἀμιλλώμενοι πρὸς τοὺς τολμηροτέρους τῶν ἀνδρῶν, ἐπλησιάζον εἰς τοὺς κρατῆρας τοσοῦτον, ὥστε ἐθεωρήθη πολλάκις ἀναγκαῖον νὰ μετρίχῃ ὑπ' αὐτῶν ὁ τόσος ζήλος των.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Συνιστῶμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Πανδώρας τὸ ἐπόμενον ποιημάτιον, φιλοπονυθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον.

ΤΑ ΚΑΛΩΝΔΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

Διὰ τὸ ἔτος αὐτό.

—ο—

Τυρλὸς πτωχὸς ἐκάθονταν ε' ἐνὸς σπιτιοῦ τὴν πόρτα, Διπέντος τρισέντος καὶ πάλαι κρυωμένος.
Ἦταν ἡ λύρα του παλῆα καὶ ἐκείνη τακισμένη,
Καὶ ἡ φωνὴ του ἄκρι καὶ ἐκείνη βραχνισμένη,
Καὶ τὸ τραγουδῶν ἄσπαστο καὶ ἐκείνο μωρολόγι,
Καὶ τραγουδοῦτε καὶ ἔλεγε καὶ τραγουδοῦ καὶ λέγει.
Ἀρχιμηνιά καὶ ἀρχιχρονιά καὶ ἀρχὴ καλὸς σας χρόνος.
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρία,
Χωρὶς ῥαβδί, χωρὶς χαρτί χωρὶς καὶ καλαμάρι.
Μόν' ἔδωκε ἀπ' τὸν κόρπον του κλειδὸν μαλαματέϊον,
Πόρτ' ἀσημένια ἀνοίξε νῆδεγ' ὁ καινούριος χρόνος,
Καὶ μετὰ τὰ ζημιώματα ἐκίνησε καὶ πάγει.
Στὴν λειτουργίαν, στὴν ἐκκλησίαν καὶ μέσα στ' αἶμα βῆμα.
Στὸν ὁρόμον ὅπου πῆγαινε, στὸν ὁρόμον ὅπου πάγει,
Τὸν πῆραν τὸ κατόπι τοῦ παιδῶν, γυναῖκες, ἄντροι,
Νὰ τοὺς εἰπῇ τὰ κάλαντα ἢ καὶ τὴν ἀλαμπύτητα,
Κ' οὐδὲ τὰ κάλαντα ἄλεγεν οὐδὲ τὴν ἀλαμπύτητα,
Μόν' σκούπιζε τὰ μάτια του παῦ τρέχαν σὰν ποταμί,
Καὶ μοῦσκευαν τὰ γόνατα του καὶ τὸ χρυσὸ φελόνι.
— « Ἦ ἔχεις, ἅγιε Δάσκαλε, καὶ εἶσαι κατασφαιρισμένος;
Γιὰ δὲν μας λὲς τὰ κάλαντα ἢ καὶ τὴν ἀλαμπύτητα
Ν' αἰοῦσιν μᾶταις καὶ παιδιὰ ποῦρτ' ὁ καλὸς μας χρόνος;
Μὴ νὰ σοῦ χάθῃ καὶ ὁ στυρὸς μὴ νὰ καὶ τὸ Βαγγέλιο; »
— « Οὐδ' ὁ στυρὸς μου χάθηκεν οὐδὲ καὶ τὸ Βαγγέλιο
Μόν' ἡ ἀγάπη ἡδύθηκεν ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὰ τέκνα,
Καὶ κλαίγω τὴν φτωχολογίαν καὶ κλαίγω ὅλον τὸν κόσμον,
Ποῦ θάρθ' ἀπὸ τὸ δίκιο τους ὁ χρόνος ὅπου μπάινει.

Γιὰ δὲτε τους πῶς τρώγονται καὶ σὰν θερὰ μαλλίνουνα
Κ' οὐδ' ἀπατοῖ τους ντρέπονται οὐδὲ Θεὸν φοβοῦνται.
Ἦξεν τὴν Κόρη τοῦ Θεοῦ τὴν πολυγαπημένην,
Τὴν Κόρη τὴν μονάκριδη, τὴν ἰσὴρ τὴν πανώρια,
Τὴν οὐρανοκατίδωτη τὴν ἀγία τὴν Ἀγάπη,
Καὶ πιάσανε τὴν ἑλθρήνη τὴν κόρη τοῦ διαβόλου.
Κ' ἡ δόλι' ἀγάπη ἔφυγε καὶ πᾶσι στὰ γονικά της,
Καὶ κρόσθηκε στὴν Παναγίαν καὶ στοῦ Ἀριστοῦ τὴν σκέπη.
Κ' ἡ Παναγία συγχύστηκε καὶ ἐβόμωσεν ὁ υἱὸς της,
Κ' ἐρώναξε τὸν πόλεμον, τὸν κᾶνι καπετάνιο.
Νὰ πάρῃ ὅλα τὰ κακά, τὴν στῶχρα καὶ τὴν πείνα,
Τὸ κρύο καὶ τὴν ταπεινότητα, τὸν γόρο καὶ τὴν θλίψη,
Καὶ νὰ κατέβῃ γλίσγωρα τὸν κόσμον νὰ παιδέψῃ.
Κ' ὁ πόλεμος κατέβηκε μετὰ ὅλα τὰ κακά του,
Καὶ τὰ τσατῆρια τ' ἔστησε σ' ἀνατολὴ καὶ Δύσει,
Κ' αὐτὸς στὴ μέση στέκεται δεξιά ζερβιά χτυπαί.
Τὸνα ποδάρι του στὴ γῆ, στὴ θάλασσα τὸ ἄλλο,
Κ' ἀπὸ τὸ βῆρος του καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα μουκραῖουν.
Παιδιά μου, πῶς νὰ μὴ θρηνώ; παιδιά μου, σὲς λυποῦμαι,
Γιὰτὶ ὁ χρόνος πᾶρχει εἶναι θυμὸς φαρμάκι.
Ἡ ἐκκλησίαν ποδιάσα καὶ ἡ λειτουργία ἔχει παύσει,
Τὰ γόνατά του τρέμανε ἀπὸ τὴν συγχύσιν του,
Κ' ἐκάθισε στοῦ νάρθηκα τὸ πέτρινον κατώφλι,
Κ' ἡ πέτρα ἐμαδάκωσε γιὰ νὰ τὸν θαραπύσῃ.
Κ' ὁ νάρθηκας ἐγέμισε θυμιάματα καὶ μύσχεις,
Καὶ μέσα στὰ θυμιάματα καὶ μέσα στὰ μωραδόλια
Ἀγγέλοι πάντες καὶ ἔρχονται γιὰ τὸν χαριτίσουν.
Ποῦχε τὸ πανηγύρι του καὶ τὴν πρωτοχρονιά του.
Κ' ἕνα Σαρτέρι πρόφθασε τρεχάτο, τρομαγμένο,
Ἦταν ῥιχμῆα τὰ φτερά καὶ τὰ μαλλιά τ' ὀλόρια,
Παριουμέν' ἡ ὄψις του καὶ ἡ ματιὰ του φλόγα.
— « Ἦ γὰρ, Σαρτέρι τοῦρανοῦ, καὶ εἶσαι τρομαγμένο :— »
— « Ἄγιε Βασίλει καθεσθὶ σὲ πουπουλένια πέτρα,
Κ' ὁ κόσμος πᾶσι νὰ χαθῇ καὶ πᾶσι νὰ ῥημάξῃ !
Ἀπ' τὰ μαλλιά πιασθήκανε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
Καὶ θέλουν νὰ χαντακωθοῦν νὰ φάγ' ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.
Ἀπ' τὰ φηλὰ κατέβαινε ἀπ' τῆς γλονιάς τὰ μέρη,
Ἐκεῖ ποῦ πῆζ' ἡ θάλασσα, ὅπου τὸ κρύο καίγει,
Ποῦ αἰδερνίος ἀνεμὸς περνοῖ καὶ κόβει μύτταις,
Ποῦ κρέματ' ἡ ἀναπνοὴ κρουσιᾶλλ' ἀπ' τὰ μουστάκια,
Καὶ κοκκαλιάζ' ἡ στόχασι μέσα στὴν μυαλὸν τὰ βάθη,
Σὰν τὴν ἀκοῦδά τους παῦ ἔχ' ἀποκικαρωμένη.
Σὲ τέτοιους τόπους φύλακα μ' ἔστειλ' ὁ ἅγιος τράτης,
Μὰ σήμερον τὴν ἀδεια τὴν ζήτησα καὶ ἦρτα,
Καὶ τὸ κακὸ παῦ γένουνταν ἐστάθηκα καὶ εἶδα.
Εἶδα κοντὰ στὴν θάλασσα σ' ἕνα βαθὺ λιμνὸν
Κάστρ' ἀφ' ἡλῶ θεωρεῖται μπουδρούρια στοιχειωμένη,
Βράχος ἡ κάθε πέτρα τους, σίδερα κάθε βράχος,
Σὰν νὰ τυλίξωσ' ὁ Θεὸς μέσα σ' αὐτὰ τὸν ἄδη,
Κ' ὁ ἄδης γόνεται νὰ βγῇ ἀπὸ χιλιάδες τρύπαις,
Κ' ἐκεῖ ξερνά στὴ λύσσα του τῆς κόλασης τῆς φλόγαις.
Κ' εἶδα καρδοὶ ἀντίκρου τους ντελνὶ ἀρματωμένα
Ποῦ σκέπαζαν τὴν θάλασσα καὶ ἐσκοτίζαν τὸν ἥλιον.
Κάθε καρδοὶ καὶ βουνὸ, κάθε βουνὸ, βουλκάνι,
Ποῦ καίγουν καὶ δὲν καίγονται καὶ ἀπ' τὸν θυμὸν ἀφρίζουν.
Ποῦ εἰν στραθῆσαι στὸν Βορρῆα, στὸ κῆμα ἡ Κάθου χάμου,
Τὰ κάστρα λὲς πῶς θέλανε, ἂν τᾶρινα τὸ γῶμα
Νὰ τιναχθοῦν στὰ σύγνεφα, νὰ πέσουν στὰ καρδοῖα,
Καὶ νὰ κρουθοῦν ἀντάμα τους στὴν θάλασσα τὸν πάτο.
Καὶ τὰ καρδοῖα θέλανε στὸν οὐρανὸ ν' ἀνέβουν,
Ἀστροπελέκια νὰ γεντοῦν νὰ πέσουν σὰν χαλᾶξι,
Τοὺς βράχους νὰ λιανίσουν καὶ νὰ καταχωνιάσουν,
Καὶ μετὰ τὰ κάστρα νὰ χαθοῦν στὴν κόλαση τὸν πάτο.
Κ' εἶδα στοὺς κάμπους, στὰ δουνὰ στρατεύματα μερμηγκία,
Μερμηγκία ἔταν στὸ μέτρημα, μὰ στὴν καρδιὰ λιονταρία,
Ποῦ τῶρ ἀγριοκυτίζονται ἀντίκρου χωρισμένα,
Σὰν δύο μεγάλα σύγνεφα γεμάτ' ἀστροπελέκια,
Καὶ λάμπαν ἀπὸ τᾶρματα, καὶ ἀστράφταν ἀπ' τὰ μάτια,
Καὶ μετὰ τὰ μάτια τρώγονταν καὶ μετὰ τὰ μάτια σφάζαν.
Τ' ἀλόγατά τους δάγκναν μ' ἀφροὺς τὰ χαλινάρια,
Τινάζαν τὰ κεφάλια τους, τὴν γῆ στρατοκοπούσαν,

Σὺν νύθιλτον τὰ δύστυχα στὸν οὐρανὸν νὰ δείξουν
 Τῆς γῆς τὸ κρίμα ποῦ κ' εὐτὶς θ' ἀδικοκρηματίσει·
 Καὶ τώρα πάλιν χύειζαν μὲ χίλια βροντοκόπια
 Κ' ἀρχίζον τὸν σκοτωμὸ κ' ἐπνίγουνταν στὸ αἷμα·
 Σὺν γλώσσαίς σου δ' ἐρσάχισταίς μύριον φειδῶν καὶ δρᾶσιον
 Ποῦ συχνομπαινοῦσά σου καὶ γάνουν τὰ φαρμάκια,
 Τῶν τρυφεριῶν καὶ κιννοκῶν φλομαρίζαν ἡ λῶσις,
 Καὶ ῥίχναν τῆς φωτιάς ἐμπρὸς καὶ τοὺς καπνοὺς ἀπάνου
 Τὰ βόλια πέφταν σὺν ὀργῇ, ἡ δάμνις σὺν χαλάζι,
 Καὶ τὸ σπαθὶά σὺν ἀτραπαίς ποῦ τὸν κέρα σελίζον.
 Κ' ὁ χάρος ἐν ἐπρόθεσιν κ' ἀρπάζει τὰ κορμιά τους,
 Κορμιά χριτοστίλιστα, κορμιά ἀνδρειωμένα,
 Ἦ ἀδελφάνε τὸν θάνατον, σὺν ᾧ τὴν ἡ ζωὴ τους,
 Κ' ἀπὸν ἀπανωτρόνονταν ἀλόγατα κ' ἀνθρώποι·
 Τ' ἀνίσκεια, τὰ προίμια, τὰ δέπια, τὰ νοκούκατου·
 Ὁ πόλεμος ἀτρόμαχος, ἐμπρὸς, ἐμπρὸς φωνάζει·
 Τσαλαπιδουὶν οἱ σύντροφοι συντρόφους σκοτωμένους,
 Αποσκοτώνων ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφοποιτοὺς των,
 Καὶ στοὺς ἐχθρούς τοὺς χύνοντι, καὶ σὺν πῶς νὰ φιλιούνται,
 Δυντοῖστυγνύονται σὺν θηρία κ' ἀγκαλιζόμενοι πέρτουν,
 Κι' ὁ σπαρχυμένος τὸν ὄχτρο πετιέται νὰ σπαράξῃ,
 Γιὰ νὰ τὸν βάλῃ βέλασμον στῆς τρύπαις τῶν δοντιῶν του.
 Ὡς δάξουν φόβος τὸν σκορπιὸ οἱ σκορπιοδαγκασμένοι.
 Ἐκεῖ κ' ἀκούει τὰ γογγυτὰ, ἐκεῖ νὰ δλεπῆς λέσια,
 Μεία σὲ λάσπη κόκκινη ἀπ' αἷματα πηγμένα!
 Κυλιούνται πόδια, κεφαλαίς, θρυδελισμένα στήθια,
 Χαμένα μάτια καὶ μυαλὰ κ' ὀλέχιστα σηκώτα·
 Αὐτὸς ἐδῶ ξεψύχωνται, αὐτὸς ψυχομαχαί,
 Αὐτὸς ἀνισκύνεται καὶ πάλιν ξαναπέφτει,
 Αὐτὸς ἐδῶ προσεύχεται κ' ὁ ἄλλος βλαστημάει,
 Αὐτὸς καλῶσαι τὴν μάνα του κ' ὁ ἄλλος τὰ παιδιὰ του·
 Αὐτὸς τὸ ὑπερνὸ φιλὶ στὴν πιστικὰ του στέλνει,
 Ποῦ τὸν πατέρας κ' ἐρωτᾷ τοὺς ξένους μὲ λυγτάρια,
 (Καὶ θὰ ῥωτᾷ ἡ ἀθλία χωρὶς ποτὲ νὰ μῶθῃ!)
 Μὰ τὸ φιλὶ του πνίγεται στὸ αἷμα τῆς καρδιάς του,
 Ὅπου ξερνᾷ γοργαριστὰ ἀπ' τὸ πικρὸ του στόμα.
 Καὶ πόσοι κλαῖν τὸ πῶνα τους, καὶ πόσοι ξεφρονίζουν!
 Μόν' ἡ φωνὰς τοὺς χάνονται στῶν κανονιῶν τὸν βρόντο,
 Καὶ στὰ σπαθοσμιξίματα καὶ στ' ἀκοπο τουφέκι·
 Καὶ τόσος κρότος εἶν' ἐκεῖ κ' ἀλαλαγμὸς κ' ἀντράλα,
 Ποῦ πᾶ γερᾶκια παύρουνται νὰ φᾶν ἀθρώπων σάρκαις,
 Ἀνισποδελκύνονται καὶ πέρτουν φορημένα·
 Κ' ὅσοι περάτουν ἀπ' ἐκεῖ Ἀγγέλοι καὶ Τελώνια,
 Ἀπὸ μακρόθεν στέκονται, θειροῦν κ' ἀντριγιάζουν.
 Κ' ἐγὼ περνοδιαβάνωντα σταμάτησα τοῦ ψήλου,
 Καὶ μὲ τ' αὐτιά μου τέκουσα καὶ μὲ τὰ μάτια μ' ἔαθα·
 Μὰ κίνο ποῦ μὲ τρέμαξε κ' ἀκόμα μὲ τρομάζει,
 Ἀνάμια στῆς κανονιαίς κ' ἀνάμια στα βόλια,
 Ἀνάμια στὸν σκοτωμὸ κ' ἀνάμια στὸν θρῆνο,
 Ἀνάμια στὴν φρούα καὶ λύσσα τῶν ἀθρώπων,
 Μέσ' στοὺς καπνοὺς τῶν παρουντιῶν ποῦ τὴν ἡμέρ' ἀχλιάζαν,
 Ἐξάσκηξ τὸν τίμιον Σταυρὸ καὶ στὰ δύο μέρη,
 Σταυρὸ ποῦ ψυχολύτρωσε καὶ ἔνωσε τὸν κόσμον
 Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔκαμεν ἀδελφοὶ ἀγαπημένα,
 Καὶ τοῦ Θεοῦ ἐρρίξωσι στὸν κόσμον τὴν εἰρήνην·
 Μὲ φάνηκε πῶς ν' ἀκούα μέσ' στὸ κακὸ ἐκείνο
 Τοῦ Σταυρωμένου τὴν φωνὴν ποῦ ἔλεγε μὲ πόνο· —
 «Ποιδοὶ μου δάλτε τὰ σπαθιά στῆς θέκαις κ' ἡσυχάστε,
 «Μὴ χύνετε τὸ αἷμα σας ποῦν' αἷμα τῶν πλευρῶν μου·
 «Ἐγὼ γὰρ σὰς ἀπ' τὸ Σταυρὸ τόχουσα μιά γιὰ πάντα·
 «Ἐλᾶτε, σθύστε τῆς φωτιάς καὶ πιᾶστε φιληθῆτε,
 «Ἐγὼ τὰ χέρια μ' ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ σὰς ἀγκαλιάσω,
 «Κ' ἔγω τοῦ κόσμου τὰ καλὰ γιὰ νὰ σὰς τὰ χαρίσω·
 «Μ' ἀνίσως δὲν μ' ἀκούετε καὶ μ' ἔχετε γιὰ ξένον,
 «(Γιατὶ καὶ ξένος ἔγινα γιὰ σὰς κ' ἀπορρίχμενος)
 «Ὡ! τότε νὰ τὸ στήθος μου κ' ἀδιδάτε τὰ τουφέκια·
 «Καὶ ἀδειάστε τὰ κανόνια σας καὶ πάρτε τὸν θυμὸ σας,
 «Νὰ καὶ τὰ χεῖλια ποῦ λαλῶ καὶ χύστε τὴν χολήν σας,
 «Γιὰ νὰ σθυστ' ἡ ἀγάπη μου ποῦ τώρα μὰς ἐνώνει·
 «Καὶ τότε στὸν πατέρα μου νὰ πᾶ νὰ πῶ θλιμμένος
 «Ὅστε δικοὶ μου εἶν' αὐτοί, οὔτε δικὸς τοὺς αἵματι!»

—Τί λέγεις, ἄγιε τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σταυρωμένου φιλῆ;
 Κ' ἂν ὁ Θεὸς οὐκ λυπεθῇ, κ' ἂν ὁ Θεὸς δὲν σώσῃ,
 Τότε ἡ γῆ στὰ αἵματα θὰ πλεύσῃ τῶν ἀνθρώπων,
 Τοῦ ἔθους τὸ Βασίλειον θὰ θρονισθῇ στὸν κόσμον,
 Καὶ θὰ χαθούν αἱ κόποι σου ποῦ γιὰ τὸν κόσμον πῆρες,
 Καὶ τὴν εἰρήνην σὺσταίνες σὺν ἄγγελος εἰρήνης,
 Μὲ λόγῳ ὀγγελολάλητα ποῦ τ' ἄγιο πνεῦμα ἀτότου,
 Σὺν περιστέρῳ ποῦ ψυχὰ ταγίζει τὰ πουλιᾶτες,
 Στὰ χεῖλια σου κατέβαινε καὶ σταδάζει στὴν γλῶσσοι,
 Καὶ τᾶλεγες καὶ τᾶγρως κ' ἔσουν γραμματικὸς του,
 Καὶ τὴν χάπην δίδωχες κ' ἔσουν ἀγάπη ὅλος,
 Καὶ τὴν ψυχὴν σου ἔδωκας γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς σου.
 Μὰ τώρα πάγει νὰ χαθῇ κ' ἀγάπη καὶ εἰρήνη,
 Καὶ θὰ τοὺς ὀρῇ ὀργὴ Θεοῦ κατὰρ τοῦ Κυρίου·
 Μόν' στήκω, πᾶνε, πρόσπεσε καὶ παρακάλεσέ τον
 Νὰ σπλαγχνηθῇ τὸ πλάσμα του νὰ παύσῃ τοὺς πολέμους,
 Νὰ σταλῇ τὴν ἀγάπην του νὰ τοὺς ἐνώσῃ πάλαι,
 Καὶ νὰ νικήσῃ ὁ σταυρὸς καὶ νὰ πλαντάξῃ ὁ χάρος,
 Τὸ εἶλος νύθῃ στὸ καλὸ κ' ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ. —
 Καὶ τὸ Σαρτερί γάθῃ κ' ὁ Ἅγιος ἐρηκώθῃ
 «Ἀνέβη στὰ οὐράνια νὰ κάμῃ μεσιτεία,
 Νὰ ψάλλῃ τὴν παράκλησι μάλῃ μὲ τοὺς Ἀγγέλους
 Κι' ἐμὲ τὴν ἀγιαστοῦρά του ν' ἀρπάξῃ τὰ μυαλὰ μας·
 «Ἄν τὸν ἀκούσῃ ὁ Θεός, χαρῆτε καὶ χαρῆτε·
 Χαρῆτε μέναις καὶ παιδιὰ, χαρῆτε νέοι, γέροι,
 Χαρῆτε ἀρχόντοι καὶ πτωχοὶ στεργίαις καὶ τοῦ πελάγου·
 Χαρῆτε φίλοι καὶ ὄχτροι, ἐντόποι καὶ ξένοι·
 Χαρῆτε ἀρρώστοι καὶ γερῶν, καὶ σὲς τυφλοὶ χαρῆτε·
 Θὰ διοῦμε μέραις ἀγαθαίς, θὰ διοῦμε κ' εὐτυχίαις,
 Κ' ὁ χάρος καλοῦρραϊζικός θὰ εὐγῇ δίχως ἄλλο·
 Ὁ ἀνοίξῃ τότε ὁ Θεὸς τὰ πλοῦσια του καλλάρια,
 Καὶ στοὺς ἀνθρώπους τὰ καλὰ μὲ τὴν ποδιὰ θὰ σπείρῃ,
 Καὶ θ' ἀρχοπαίνουν οἱ πτωχοὶ, θὰ φᾶν οἱ πεινασμένοι,
 Καὶ θὰ ἀθηνάινῃ τὸ κρατὶ καὶ τὸ φιομὶ θ' ἀσπρίσῃ,
 Τ' ἀμπάρια, τὰ πιθάρια μας δὲν θάνει πλέον ἄδεια.
 Σὺν πίσῃ μέσα παντικὸς νὰ σπάνῃ τὸ κεφάλι·
 Θᾶναι τὸ λάδι θάλασσα καὶ ποταμὸς τὸ μέλι,
 Θα βρέχει γάλα γιὰ βροχὴ καὶ ζάχαρι γιὰ χιόνι,
 Οἱ κάμπαι θὰ γενοῦν τυροὶ καὶ τὰ θουὰ πιδάρι,
 Καὶ θὰ βουτιέται ὡς στ' αὐτιά στὸ βούτρο καὶ στὴ λύγδα·
 Τὰ μῆλα καὶ τὰ κάστανα στοὺς δρόμους θὰ κυλιούνται,
 Καὶ τὰ παιδιὰ θὰ παίζουν με πορτογαλλία τόπι·
 Τότε θ' ἀνοίξουν οἱ χοροὶ θὰ ἀρχίσουν τὰ παιγνίδια,
 Κ' ἀλογρονῆς θὰ ἔχουμε χαρὰς καὶ καρναβάλια·
 Λουλούδι στὸ τζουλοῦσι τῆς θὰ βάλῃ ἡ δοσκοπούλα,
 Καὶ ὁ δοσκὸς καλόκαρδος θὰ παίζει τὴν φλογέρα·
 Τὸ κοριτσάκι μὲ χρυσὰ τὴν κοῦκλα θὰ στολίσῃ,
 Καὶ σούρια ροῦχα θὰ ἔντυθῇ τὴν Πατχαλιά τᾶγύρι,
 Θὰ ξανθῇ τὰ μαῦρά της χαροκαμένη μάνα,
 Κ' ἡ χήρᾳ ἡ παντέρρημη τὰ δάκρυα θὰ σφογγίσῃ·
 Τὸ χέρι σου στὴν τζέπη σου ἂν δάλης νὰ σκαλίσῃ,
 Γεμάτο δὲν θὰ νὰ μπόρῃς ὀπίστου νὰ τὸ βγάλῃς·
 Θὰ χύσῃ τὸ κομπόδεμα κ' ὁ σφιγιοχέρης τότε,
 Νὰ διοῦν τὸ ἄσπρο του πτωχοὶ νὰ φᾶν καὶ τὸ φαλλὶ του·
 Λαμπάδες σὺν τὴν μέση μου στὴν ἐκκλησίᾳ θὰ καίνε,
 Καὶ στὸ μπακράτσι τοῦ παπᾶ θὰ πῆς ἡ εὐλογία·
 Τότε κ' ἐγὼ τὴν λύρα μου μὲ τραῖς θὰ στεφανώσω,
 Νὰ ψάλλω μὲ καλὴ καρδιά τὰ καλάντα τοῦ γρόνου,
 «Ἄν μὲ ξεχάσῃ ὁ Θεὸς καὶ δὲν μὲ πάρ' ὁ χάρος.

—ο—

Τὸν χρόνον καλοῦρραϊζικὸν σὰς εὐχόμεσι, Κεράδαις,
 Μόν' στείλτε με τὸ ψαλτικὸν μὲ πῆτα μὲ παράδαις. —
 —Παράδαις ποῖος τοὺς ἔχασε, καὶ πῆτα πῶς θὰ ψήσῃ;
 Γιὰ τὸ τραγεῦδι πῶφαλς Θεὸς νὰ σ' ἐλεῇ!

ΑΜΗΝ.